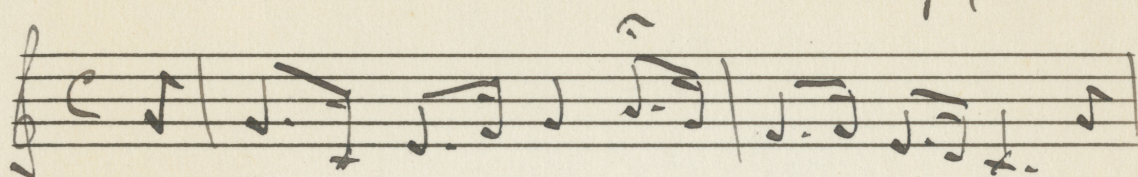
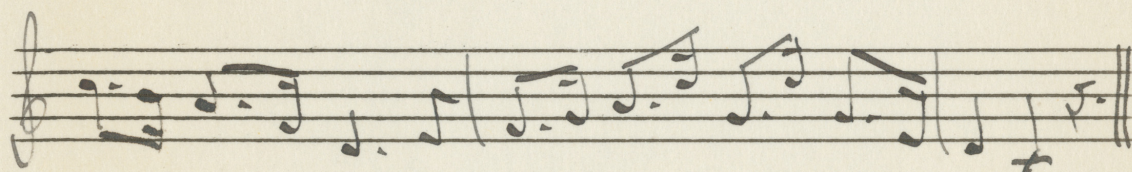
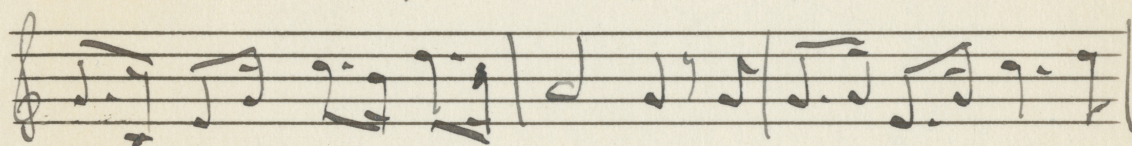

129

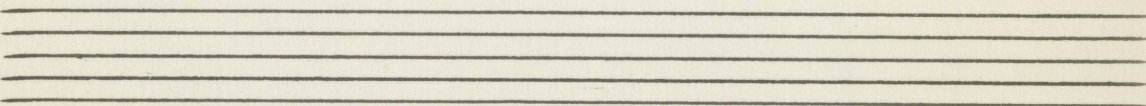
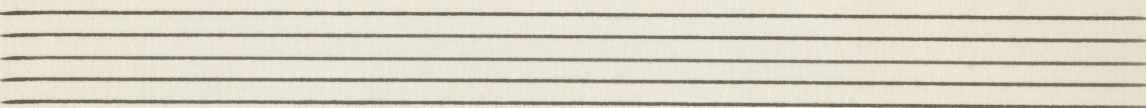
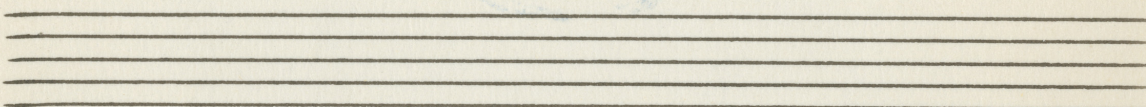
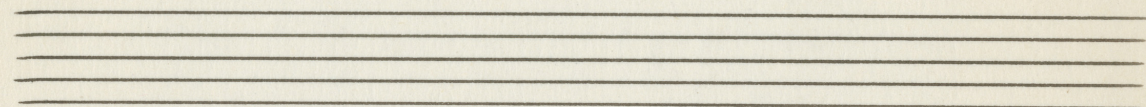
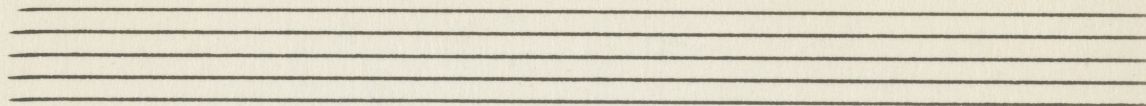
Korpo, Roskleles.

En visa till jag sjunga

Sven Andersson
10. 6. 1923.

En visa vill jag sjunga, som är alldeles ny,
som nyligen har hänt sig uti Norden.
En unge) och rasker dräng, som mördat har sin vän
dett för så mycket kärlek här på jorden.

Och gossen var ej mer än på sitt adertonde år
när han bland andra gossar sig förnöjde,
han valde sig en vän, han skulle över sijn,
han skulle över björnen sig plöja.

Men när han kom till vännen sin låsade han intet in,
då blev han vred uti sitt unga sinne
han sade: vän, låt upp, jag vill gå ut igen,
blott jag får se vem du har med dig inne.

Hon svarade: jag har ingen inne här hos mig,
men jag är annars sömnig och trött,
men kom en annan gång, då skall du slipa in.
Jut ni du tro jag kärlek anden skänker.

Då sparka' han upp dörren och in i rummet gick.
Då fule han se en annan i sitt ställe
i famnen av sin vän. Och härtat blev han bränd
och dödade med ett föfärligt sinne.

Då går han ut i förestugan, han där en yxa faun,
han tänkte liela vännen gå att mördar.
Med tvänne hårda slag ^{han} livet av den tog,
och bägge låg tillsammans och var döda.

Så började han att gråta ^(han) och tänkte att gå ut,
men dörren den var stängd av andra gossar.
Då vände han sig om och genom fönstret sprang
och ner till baten, den han hastigt lossar.

Då tog han fram en båt och skrev på båtens stam:
adjo, jag orkar inte längre leva.
Min vän hon dödar är och jag har ingen här,
för syndens hårda dom jag mästa bäst.

Sen kastade han sitt unga liv i båtarna de bli
med sammanknäpte händer över vattnet.
Och kärlek får man sorg och en förtidig grav
Gö' värmer, tagen händelsen till varning.

